

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 14216/16
31.03.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "А.А." ..., ..., чији је пуномоћник Томислав Шуњка, адвокат из Новог Сада, Сремска 4/1, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско - правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, ради поништаја решења број: 300-433-20-01173/2016-11000 од 08.09.2016. године, у правној ствари понављања поступка, у предмету рефакције плаћене акцизе на деривате нафте, у нејавној седници већа, одржаној 31.03.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-433-20-01173/2016-11000 од 08.09.2016. године и **РЕШАВА:**

УСВАЈА се жалба и **ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Палилула, број: 433/1017129801-2 од 16.06.2016 године и **РЕШАВА:**

II **ОБУСТАВЉА СЕ** понављање поступка покренуто по службеној дужности од стране првостепеног органа, окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Палилула, број: 433/1017129801 од 07.04.2015. године.

III **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Министарство финансија Републике Србије, Пореска управе – Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд да тужиоцу Предузећу "А.А." ..., ..., плати трошкове управног спора у износу од 24.790,00 динара, у року од 15 дана по пријему пресуде са законском затезном каматом почев од истека рока за добровољно извршење до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Палилула, број: 433/1017129801-2 од 16.06.2016 године, којим је ставом I диспозитива поновљен поступак по службеној дужности окончан решењем Пореске управе, Филијале Палилула, број 433/1017129801 од 07.04.2015. године. Ставом II диспозитива, поништава се решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Палилула, број 433/1017129801 од 07.04.2015. године, којим је пореском обвезнику Предузећу "А.А." ..., одобрена рефакција плаћене акцизе на деривате нафте набављених у периоду од 01.10.2013. године до 31.12.2013. године и то за 125.689 литара деривата нафте из члана 9. став 1. тачка 3. Закона о акцизама (евро дизел) у износу од 5.278.938 динара. Ставом III диспозитива, одбија се захтев Предузећа "А.А." ..., за рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте који су набављени у периоду од 01.10.2013. године до 31.12.2013. године, и то за 125.689 литара деривата нафте из члана 9. став 1. тачка 3. Закона о акцизама (евро дизел) у износу од 5.278.938 динара, као неоснован. Ставом IV диспозитива, налаже се пореском обвезнику Предузећу "А.А." ... да изврши повраћај акцизе у износу од 5.278.938 динара, у корист рачуна 840-30272845-74, са позивом на број 97 09015100207245. Ставом V диспозитива, одређено је да ово решење постаје извршно у року од 15 дана од дана пријема. Ставом VI диспозитива, одређено је да ако порески обвезник не плати наложени износ у року од 15 дана од дана пријема решења, дужан је да обрачуна и плати камату по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто за период почев од 16-тог дана од дана пријема, па до дана уплате. Ставом VII диспозитива, одређено је да ако порески обвезник не уплати наведени износ у остављеном року, приступиће се принудној наплати, а ставом VIII диспозитива да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 12.10.2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, наводећи да је тужени орган неосновано одбио жалбу тужиоца и утврдио да су испуњени услови за понављање поступка, јер пре доношења првостепеног решења надлежни првостепени орган није донео закључак којим се дозвољава понављање поступка из чега следи да није претходно утврдио да ли су испуњени законски услови из члана 239. Закона о општем управном поступку за понављање поступка. Са изнетих разлога, по мишљењу тужиоца тужени орган је повредио право странке на правно средство које је гарантовано чланом 36. став 2. Устава Републике Србије. Даље је навео да из одредбе члана 131. Закона о општем управном поступку произлази да у скраћеном поступку није потребно учешће странке ако надлежни орган располаже свим чињеницама и доказима које је странка поднела уз захтев. У вези ових навода истакао је да је у захтеву од 30.03.2015. године за рефакцију плаћене акцизе навео све чињенице и доставио доказе на основу којих је надлежни првостепени орган утврдио стање ствари потребно за примену релевантних одредби Закона о акцизама и Правилника о ближим условима, начину и поступку за остваривање права на рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте и биотечности из

члана 9. став 1. тачка 3., 4., 5. и 6. Закона о акцизама, који се користе као енергетска горива у производњи електричне и топлотне енергије или у индустријске стврхе. Сматра да тужени орган приликом доношења оспореног решења није узео у обзир да је смисао понављања поступка, из разлога наведеног у члану 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку да се поступак понови у случају када је због неучешћа странке донето решење које је на штету права и интереса странке, јер јој није било омогућено да изнесе све чињенице и доказе. Истиче да је у конкретном случају приликом доношења решења првостепеног органа од 07.04.2015. године, странци било омогућено да изнесе све чињенице и доказе у корист њених права и интереса, што је учињено подношењем захтева од 30.03.2015. године, на основу којег је надлежни орган утврдио да су испуњени услови за доношење решења у скраћеном поступку. Даље је навео да је првостепени орган своју одлуку да тужилац нема право на рефакцију уплаћених акциза засновао на истим доказима који су били у списима предмета у време подношења захтева за рефакцију плаћених акциза, а на основу којих је тужиоцу прво било признато право на рефакцију уплаћених акциза од стране истог првостепеног органа. Тужилац сматра да заштита јавног интереса на коју се позива тужени орган у оспореном решењу није разлог за понављање поступка у смислу одредбе члана 239. став 1. Закона о општем управном поступку, као и да члан 6. истог закона на који се тужени орган позива не прописује заштиту јавног интереса на штету интереса странака – учесника у поступку. У тужби је предложио да суд изврши спајање овог предмета са предметом У 13151/16 јер се тужбом оспорава другостепено решење које је по својој садржини у материјално - правном и чињеничном смислу идентично као другостепено решење које се оспорава у предмету У 13151/16. Са напред наведених разлога као и осталих разлога наведених у тужби предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати на поновни поступак и одлуку или у спору пуне јурисдикције реши предметну управну ствар на начин предложен у петитуму тужбе, као и да туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 22.500,00 динара на име састава тужбе са 20% ПДВ-а у износу од 4.500,00 динара, трошкове судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и пресуду у износу од 1.900,00 динара, све са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до коначне исплате.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити, ако лицу које је требало да учествује у својству странке није била дата могућност да учествује у поступку.

Одредбом члана 240. став 1. истог закона, прописано је да понављање поступка може тражити странка, а орган који је донео решење којим је поступак завршен може покренути понављање поступка по службеној дужности.

Одредбом члана 114. став 1. истог закона, прописано је да ће надлежни орган покренути поступак по службеној дужности кад то одређује закон или други пропис и кад утврди или сазна да, с обзиром на постојеће чињенично стање, треба покренути поступак ради заштите јавног интереса.

Из стања у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган по поднетом захтеву за рефакцију плаћене акцизе за деривате нафте који се користе у индустријске сврхе, од 30.03.2015. године, по скраћеном поступку, без учешћа подносиоца захтева, као странке у поступку, односно без позивања истог за учешће у поступку, иако је поднети захтев био непотпун у погледу прописаних услова за рефакцију плаћене акцизе, решењем, број: 433/1017129801 од 07.04.2015. године, за период од 01.10.2013. до 31.12.2013. године, одобрио рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте у износу од 5.278.938,00 динара. Како је решење од 07.04.2015. године, донето у скраћеном поступку, првостепени орган је дана 09.06.2016. године, тужиоцу омогућио учешће у поступку о чему је сачињен записник, број: 433/1017129801-1/2016 од 09.06.2016. године, на који је тужилац изјавио примедбе које су од стране првостепеног органа оцењене као неосноване. У поступку поновљеном по службеној дужности, с позивом на одредбе члана 239. став 1. тачка 9. и члана 114. став 1. Закона о општем управном поступку, првостепени орган је на основу чињеничног стања и изведених доказа ближе наведених у образложењу првостепеног решења утврдио да тужилац није кумулативно испунио услове за остваривање права на рефакцију акцизе на деривате нафте из чл. 9., 11. и 13. Правилника о ближим условима, начину и поступку за остваривање права на рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте и биотечности из члана 9. став 1. тачка 3), 4), 5), 6) и 7) Закона о акцизама, с обзиром да је у периоду од 01.10.2013. до 31.12.2013. године, набављао гасно уље – Евро дизел, које је изузето од остваривања права на рефакцију плаћене акцизе из листе гасних уља из члана 9. став 1. тачка 3. Закона о акцизама, као и због тога што се 5 пловних објеката за вађење песка и шљунка, утоваривачи, погон за сепарисање шљунка и дробилица за које је подносилац захтева доставио доказе о власништву не сматрају производним погоном сходно одредбама Правилника за које је набављао гасно уље (Еуро дизел) које је изузето из листе гасних уља од права на рефакцију акцизе у индустријске сврхе и због тога што у списима предмета не постоје докази да подносилац захтева, сходно одредбама члана 9. став 1. тачка 2) Правилника има у власништву, односно под закупом производни погон и инсталисану опрему за обављање регистроване делатности, обухваћене секторима Б, Ц и Ф Класификације делатности као и из разлога што добављач деривата нафте "Б.Б." ... је на основу увида у регистар Агенције за енергетику Републике Србије број лиценце: .../07-ЛН-15 од 27.11.2007. године, регистрован за трговину и услуге, на основу чега нису испуњени услови прописани одредбом члана 9. Правилника.

Код напред наведеног чињеничног и правног стања ове управне

ствари, тужени орган налази да је правилно поступио првостепени орган када је с обзиром на значај заштите права грађана и заштите јавног интереса, утврђеном чланом 6. Закона о општем управном поступку, применом одредбе члана 239. став 1. тачка 9. у вези члана 114. став 1. истог закона, поновио по службеној дужности поступак окончан решењем првостепеног органа број 433/1017129801 од 07.04.2015. године, јер нема доказа да је тужиоцу омогућено учешће у поступку који је претходно доносио тог решења, у смислу члана 9. став 1. Закона о општем управном поступку. Такође је по оцени туженог правилно одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за рефакцију акцизе на деривате нафте који су набављени у периоду од 01.10. до 31.12.2013. године, јер је у поновљеном поступку утврђено да тужилац, са разлога датих у образложењу оспореног решења, не испуњава прописане услове. На основу члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, оспорено решење је донето уз повреду правила поступка, будући да у конкретном случају нису били испуњени услови за понављање поступка по службеној дужности у циљу заштите јавног интереса, применом одредбе члана 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку, на коју се првостепени и тужени орган позивају. Наиме, понављање поступка са разлога прописаних тачком 9. наведеног члана Закона, може се покренути само по захтеву странке, док се странком, у смислу одредбе члана 240. став 1. истог закона, сматрају: лица која су у том својству учествовала у окончаном управном поступку, лица која нису учествовала у поступку, иако су за то била легитимисана и правни следбеници странке. Због наведеног, суд налази да се у конкретном случају, поступак на основу наведене тачке Закона није могао покренути од стране првостепеног органа, а коју повреду је пропустио да оспореним решењем санкционише тужени орган.

Поред наведеног, суд напомиње да орган који је донео решење којим је поступак завршен, у смислу одредбе члана 114. став 1. истог закона, може покренути понављање поступка по службеној дужности само када је то потребно ради заштите јавног интереса. Због тога је првостепени орган био дужан да изнесе околности из којих се види постојање разлога за заштиту јавног интереса, што је у образложењу оспореног решења пропустио да учини и тужени орган. Наиме, овлашћење на коришћење овог ванредног правног средства по службеној дужности је установљено због забране *reformatio in reius*, односно забране преиначења правноснажне одлуке на штету странке, јер би у супротном била нарушена правна сигурност.

Одредбом члана 43. став 1. Закона о управним споровима, прописано је да када нађе да оспорени управни акт треба поништити, суд ће пресудом решити управну ствар, ако природа ствари то дозвољава и ако утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то. Таква пресуда у свему замењује поништени акт (спор пуне јурисдикције).

Како у конкретној правној ствари, према налажењу суда, нису били

испуњени услови за понављање поступка по службеној дужности основом одредбе члана 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку, а коју повреду оспореним решењем није санкционисао тужени орган, Управни суд је нашао да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, због чега је, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, ставом I диспозитива, уважио тужбу и поништио оспорено решење, а како у конкретном случају природа ствари дозвољава и чињенично стање пружа поуздан основ за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, то је, суд, на основу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима у вези са одредбом члана 152. став 5. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", број 80/02...15/16), будући да је погрешно примењен пропис на основу којег се решава ствар, усвојио жалбу тужиоца и поништио решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Палилула број 433/1017129801-2 од од 16.06.2016. године.

Како је предметни поступак покренут по службеној дужности, а по оцени Управног суда нема услова за даље вођење тог поступка, суд је, сагласно одредби члана 121. став 4. Закона о општем управном поступку, обуставио поступак, налазећи да је то у интересу странке, овде тужиоца, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу III диспозитива пресуде суд је донео на основу члана 66 и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и члана 153. став 1., 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14) који се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, и тужиоцу досудио трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 22.500,00 динара, сагласно тарифном броју 13. у вези тарифног броја 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), трошкове судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на пресуду у износу од 1.900,00 динара, сагласно тарифном броју 28. и 29. Таксене тарифе, на који износ је, сагласно одредбама члана 277. став 1., 278. и 324. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78...57/89 и "Службени гласник СРЈ", бр. 31/93...44/99), досуђена и законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати ("Службени гласник РС", бр. 119/12), и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе, који у овом случају износи 15 дана од дана пријема решења од стране туженог органа, па до исплате. Суд није признао увећање награде за састав тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката, будући да је исти евидентиран као обвезник пореза на додату вредност, имајући у виду да уз поднету тужбу, пуномоћник тужиоца није суду приложио рачун о извршеним адвокатским услугама, а што је у складу са ставом Врховног касационог суда који је усвојен на седмици Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 05.07.2016. године, према коме странка, коју је у успешно окончаној парници заступао адвокат, обвезник пореза на додату вредност, има право на накнаду трошкова на име ПДВ-а на адвокатску услугу, при чему као доказ треба да приложи рачун о извршеним адвокатским услугама.

Суд није извршио спајање овог предмета са предметом У 13151/16 ради једновременог одлучивања, јер нису испуњени услови из члана 328. став 1. Закона о

парничним поступку. Ово стога што, иако се ради о управним споровима који се воде између истих лица, предмет управног спора може бити само један акт а не више њих иако су донети од истог другостепеног органа и по својој садржини у материјално - правном и чињеничном смислу су идентични.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Суд није одлучивао о захтеву тужиоца за исплату износа пореске обавезе који је од тужиоца наплаћен, имајући у виду да се о захтеву за повраћај више или неосновано наплаћеног пореза одлучује у поступку пред пореским органом, на начин прописан Законом о пореском поступку и пореској администрацији (" Сл.гласник РС" бр. 80/02...15/16).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 31.03.2017. године, 17 У 14216/16

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО/РР